

Sborové OZVĚŇENY

Čtvrtletník sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • leden 2009 • Ročník X

K ZAMYŠLENÍ **Pravé bohatství**

Přiběhl k Ježíšovi člověk, poklekl před ním a ptal se ho: **Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?** Ježíš mu řekl: **Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Prikázání znáš? Nezabiješ, nezczizolžíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!** On mu na to řekl: **Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.** Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: **Jdi, prodej všechno, co máš a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mne!** On se pro to slovo zachmuřil a odešel zarmoucen, neboť měl mnoho majetku. (Mk 10)

Z těch, kteří za Ježíšem sami přišli, je tento člověk, b. a s., výjimkou. Nečeká od Ježíše uzdravení – aspoň to tělesné ne – ale v nouzi je: v pokleku žádat o radu, jak zajistit, aby naplnil svůj život opravdu dobře, to lze jen od opravdu dobrého Mistra. Aspoň v té počáteční chvíli vidíme jeho touhu nejen jako teorii, ale cítíme i ten existenční charakter jeho dotazu. Odpověď Ježíšova míří dvěma směry: 1. nepřijímá titulaci „dobrý mistr“ jen tak. Když už je tím člověkem tento titul užít, dovede jej náš Pán k vědomí svého pevného sepjetí s Bohem, k tomu nejužšímu semknutí (Já a Otec jedno jsme!)

A za 2. – když už má být řeč o věčném životě, nebude se mluvit o záhrobí, tajemných pravdách a cestách, kterými je potřeba se dát – ale o jasných a osvědčených slovech Božích: o prikázáních, která tu jsou už celá staletí a formují život Izraele i věřících jednotlivců. Přesněji řečeno: o těch prikázáních, která hovoří do mezilidských vztahů. Nezabiješ (druhého vedle sebe), nesesmílníš (budeš věrný svému partnerovi), nebudeš krást (nebudeš tvrdit, že

je tvé, co ti nepatří), nevydáš křivé svědectví, cti svého otce i svou matku. A ještě další slovo: nebudeš podvádět (budeš pravdivý v skutku i slovu). To aby bylo jasno, že akční radius prikázání není jednoduše omezitelný tím: až sem to platí, dál už ne!

Tak: tudy vede cesta k Bohu? K věčnému životu? Ten člověk si – mohli bychom říci – oddechne: tak to všechno jsem dodržoval od svého mládí. (Dobře mne to naučili, dobře jsem to pochopil, ono to „Otec máme Abrahama“ funguje! Jak je dobré být Izraelita a brát odkaz svých předků vážně. Haleluja.) Zřejmě opravdu na tom slově tázajícího se něco velikého bude. Protože to, co nyní udělá Ježíš, náš Pán, udělá s láskou – zamiloval si jej...

Pohlédne na něj s láskou (jako na svého milovaného učedníka Jana), a s láskou mu radí: **Jdi, prodej všechno, co máš a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mne.** Náš Pán jej s láskou pobídne a úkoluje v něčem, co ovšem uším toho vzácného a milovaného zní jako umíráček, zlé znamení, zlá zpráva

Br. farář Jan Opočenský

o hrozném neštěstí. Je to pro něj ledová sprcha. Ježíš jej sprchuje ledovou vodou svých požadavků, ne tím, co čekal – ohřátou vodou křtu.

Neslyšíme tu všichni tu ledovku také kanout na nás, když sníme o veliké sumě peněz, kterou jen tak bokem vyhrájeme a z níž pomůžeme vybudovat sbor, postavit domov důchodců, pomoci chudým a opuštěným v dalekém kmotrovství v Indii či Africe?

Hmotné bohatství, zajištění, stojí v ostrém kontrastu k J. pozvání – a to je pozoruhodné: nejméně snad i ve chvíli loučení a pohledu k otevřenému hrobu. Srdci citlivému a naslouchající duši – tak jsme tu všichni shromáždění – cítíme a nasloucháme, se stává zřejmým, jak je to vážné!

Ježíš toho muže chce naučit prvním hodnotám v životě. Líbí se mu jeho touha nepromarnit své bytí zde, získat věnec nehynoucí a nevadnoucí slávy od Boha. Protože ovšem chce hodně, je také hodně od něj požadováno. A on Ježíšovu náročnost neunes. Je to s ním tak, jak to občas prožíváme i my.

A kdoví, jak to bylo s tou proklamací, že zachovává prikázání od mládí! Možná to jen odříkával jako zbožné přání. Jako my. Ale od skutků utíkal pryč. Ale ten útěk od Ježíše je útekem k smrti, ztrátě naděje, záchrany, pokoje. Až na ta místa, kde už není ani milimetr, kam bychom ještě mohli utéci...

Kde svou osobní naději ztratíme docela. A nebo ji právě

(Pokračování na 2. str.)

(Pokračování z 1. str.)

získáme – to budeme ovšem muset zavolat: Pane, do tvých rukou pokládám svého ducha, ať nejsem zahanben.

Největší problém vidím v tom, že ten člověk, když mu Ježíš otevřel pohled na cestu k věčnému životu, který je vlastně životem u Boha, u Krista, nepocítil tu lásku Kristovu, radost a štěstí, ale zklamání, neštěstí, skoro zradu na sobě. Zděšení. Odešel zarmoucený, nešťastný - ta pupeční šňůra majetková nešla přestřihnout...

O tom, co se stalo, pak Ježíš

mluví s učedníky. Oni také cítí, jak je to zásadní a postupně se zhrozili a pak ještě víc zděsili nad Ježíšovým dalším výkladem, který dobře známe.

Proč to ten tazatel nakonec takhle udělal? Že by přeci jen tak Ježíše zkoušel? Možná proto, abychom my dnes viděli, jak mocný je vztah člověka k tomu, co má.

A přitom nejde ani tak o množství vlastněného jako spíše o to, jak moc o tom mluvíme a jak často na to myslíme. Jak to všechno proměňuje naši mentalitu v konzumentskou (mám, mohu si koupit, jsem zajištěn,

mám postavení, nejsem závislý, ostatní mi mohou vlézt na záda).

V Otčenáši je to vyjádřeno: žiji každý den z nového daru Božího... chléb náš vezdejší (každodenní) dej nám každého dne.

Jde o duchovní zvládnutí našich potřeb pro život. Starost o zaopatření má zůstat jen prostředkem (ne smyslem) při hledání pravého cíle.

Takový postoj nelze prosadit (nastartovat) bez příkladu lidí, kteří nepodlehnu spotřebitelskému myšlení, žijí prostě, vzájemně se v tom podporují, a tak hlouběji a soustředěněji

prožívají život, do kterého je Bůh postavil. Varují se spojit osobní život s majetnickou podnikavostí.

Záchrana je možná, jen uzná-li člověk své meze, přestane-li si dělat iluze, co zmůže, a začne zdroj života a síly hledat mimo sebe, v Bohu jako skutečnosti, která je dárce života naděje i smyslu lidského díla. Zde, v prožitku lásky Kristovy, radosti a štěstí cítíme, jak se v nás uvolňují síly, které jinak spotřebujeme na dokazování své domnělé nezávislosti. Amen.

Br. farář Jan Opočenský

Sbor se rozrostl o nové členy

Křest Adriany Gaudynové...

V neděli 2. listopadu panovala při i po bohoslužbě zvlášť slavnostní nálada. O křest totiž požádaly se souhlasem rodičů tři děti rodiny Gaudynových – Adriana, Alžběta a Radovan. Jejich rodiče zároveň v ten den vstoupili do naší církve a sboru. Takhle k nim za nás všechny promluvila sestra kurátorka:

„Milá Dano a Romane, jménem staršovstva a celého sboru chci vyjádřit naši upřímnou radost z vašeho rozhodnutí stát se řádnými členy naší církve a našeho sboru. Cestou křtu přivádíte i své děti, to nejceněnější, co máte. Děkujeme Pánu Bohu, že vede vaše kroky po

cestách svých a prosíme, aby vás a vaše děti provázel svým požehnáním.“

A jak nám při pohoštění dole v presbyterně sdělili oba rodiče, rádi své ratolesti do rukou Pána Boha svěřují. Cenné na tom je, že o křest požádaly děti samy, na základě svého rozhodnutí. Celý sbor tuto skutečnost velmi přivítal, protože rodina Gaudynových již dávno patří mezi aktéry řady sborových událostí.

A na podzim loňského roku proběhl ještě jeden křest, a to malé Emy Rakové.

Tak všichni noví vítajte mezi námi a Pán Bůh vám žehnej.

...a jejich sourozenců Alžběty a Radovana.

Křest malé Emy Rakové.

Máme Pánu Bohu zač děkovat

Milé sestry, milí bratři,

na počátku nového civilního roku 2009 vás všechny jménem staršovstva i jménem svým srdečně zdravím a přeji vám hojnost Božího požehnání do vašeho konání, do vašich životů.

Ohlédneme-li se za uplynulým rokem v našem sboru a ještě o kousek dál, máme Pánu Bohu zač děkovat. Především za to, že se naše malé stádce neumenšilo, ba naopak se rozrostlo. A tak uprázdňená místa v lavicích po rodině Kloboučnickově zaplnily rodiny Jílovských a Gaudynových s dětmi, sestry D. Dandová, L. Richterová a D. Žaloudková. Největší radost ovšem máme z toho, že se tím početně rozšířila i nedělní škola. Život sboru se jejich příchodem značně oživil. Sestra L. Richterová se velmi dobře ujala osiřelých Sborových ozvěn, již tradičně se pořádá dvakrát do roka ekumenické setkávání žen (to podzimní bylo už deváté), vždy se zajímavým hostem a přínosným programem. Miniklub pro maminky

s malými dětmi se pod vedením s. D. Žaloudkové docela dobře ujal a plody jejich práce jsme mohli vidět o 4. adventní neděli odpoledne před vánoční hrou.

Advent 2008 jsme vůbec prožili radostně: 30. listopadu - 1. adventní neděle - návštěva br. MUDr. Z. Susy z dejvického sboru s kázáním a besedou po něm. 7. prosince - 2. adventní neděle - návštěva 35 bratří a sester z německé Muldy, posloužili nám hudebním doprovodem šesti pozounerů a vystoupením pěveckého sboru. Na 3. adventní neděli jsme se obzvláště těšili - manželé Valtovi opět (již počtvrté) připravili vánoční koncert, který prolínal bohoslužby a pokračoval ještě po nich.

Vývrcholením adventního času byla vánoční hra. O poslední, 4. adventní neděli v 15 hodin, se kostel zaplnil do posledního místečka (100 lidí). Pod vedením manželů Gaudynových předvedly děti a mládež „Vánoční operetu“. Jedním slovem úžasné. Nikdo ani nedýchal, Alžběta, Marie, Hero-

des, ale i ostatní aktéři podali výborné výkony. Tím ovšem odpoledne neskončilo, režisér - br. R. Gaudyn zapojil důmynslně a jednoduše i posluchače v lavicích - pro každého byla připravena svíčka, každý se připojil svým světýlkem. Celý sál, osvětlen jen tolika planoucími svíčkami, vestoje vnímal zpěv mládeže a dětí za doprovodu kytar zpívali známou anglickou píseň *So is this Christmas* (Takové jsou tyto Vánoce). Večer pokračoval společnou večeří, které se zúčastnilo asi 50 lidí. I děti si přišly na své, přesně v 17.05 hodin začal pro ně ohlášeny ohňostroj na farní zahradě. Radost byla veliká... Myslím, že lépe připraveni na vánoční svátky jsme být nemohli.

Ještě jednu velkou radost sbor prožíval. Ale to se musím vrátit do roku 2007. Staršovstvo začalo vážně jednat o generální opravě našich varhan. Bylo osloveno 5 firem a po poradě s prof. Valtou a naším předním varhaníkem Jaroslavem Tůmou bylo provedeno

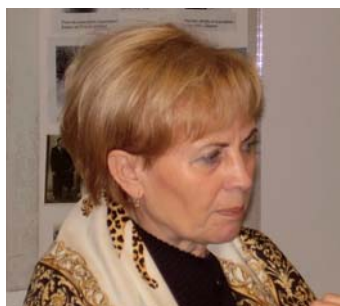
výběrové řízení. Práce byla svěřena firmě Ponča z Krnova. Byla sepsána smlouva včetně splátkového kalendáře. S opravou se začalo 1. února 2008 a koncem května byla hotova. První červnovou neděli jsme už zpívali za doprovodu varhan. Sestra Kábová jako první okusila radost ze hry na opraveném nástroji. Musím s vděčností zmínit br. Pixu, který sboru věnoval své pěkné harmonium, aby sloužilo v době bez varhan.

Na tomto místě chci poděkovat celému sboru a každému zvlášť za úžasnou obětavost v tomto finančně vypjatém období projevenou. Seznam dárců je k nahlédnutí u s. pokladní J. Žaloudkové. O 3. adventní neděli jsme měli možnost slyšet naše varhany v plné síle, když k nim usedl br. prof. Jan Valta a zahrál z Bachovy suity D dur - část Air.

Naše varhany opět zní ku chvále Boží. Ž 150, 1-6 Chvalte Boha v jeho svatyni. Haleluja.

*Věra Grögerová,
kurátorka sboru*

Životní cesty a křižovatky

PhDr. Květa Roubíčková

Tak znělo téma v pořadí již 9. ekumenického setkání žen

v presbyterně našeho sboru. Váženými hosty tentokrát byli psycholožka PhDr. Květa Roubíčková a pastor Církve bez hranic Marek Janovský. Společně jsme si zazpívali, pomodlili se a vyslechli evangelium „O samařské ženě“, které si pro setkání připravil M. Janovský. Květa Roubíčková potom rozezněla struny našim srdcím velice blízké, stručně by se dalo povědět, že ke každodennímu životu potřebujeme otevřenou mysl a srdce, abychom

se na křižovatkách správně rozhodovali, protože všichni chceme být milováni. A jak je to podle psychologů dál? Určitě důvod k zamyšlení, protože: „*neuspějeme-li, chceme být alespoň obdivováni, jestliže neuspějeme, chceme být obávaní a když ani potom neuspějeme, chceme být nenáviděni a opovrhováni...*“ A to určitě nikdo z nás nechce. O tom, jak setkání vnímala jedna z účastnic, si můžete přečíst příspěvek sestry Dany Opočenské.

Pastor Marek Janovský

Jak jsme vítali adventní dobu

Tak už máme leden! A já bych se ráda podělila o své dojmy z jedné prima akce z minulého roku. V sobotu před 1. adventní nedělí jsme se sešly už na 9. ekumenickém setkání žen. Pokusím se trošku přiblížit obsah besedy paní PhDr. Roubíčkové - psycholožky, která byla našim hostem a své povídání zaměřila na „životní křižovatky“. Její výklad byl tak pře-

svědčivý a byl z něj cítit osobní prožitek, až nás to „chytlo za srdíčko“. Formou hry jsme si zkusily prožít ve fantazii situace, kdy jsme si představovaly, že opouštíme své životní role a nepostradatelné věci (pro každou z nás asi jiné), které žijeme a které vlastníme. Pro některé z nás to byla zkušenost tak osobní, že i slzička ukápla...

Ale paní doktorka dokázala i z této „hry na pravdu“ udělat pozitivní závěr. A to je také jedna z věcí, proč mám naše setkání ráda. Samá pozitivita: Celý den věnovaný pro čerpání duševní i duchovní posily; známé tváře kolem sebe, se kterými rády sdílíme polečné stolování, společné písně a rukodělné tvoření.

Tentokrát, protože bylo před ad-

ventem, vyrobily jsme si svíce a odnesly si je jako připomínku domů. Všechno toto hemžení prolínalo Boží slovo, kterým nám sloužil, s námi zpíval a v modlitbách nás sjednocoval br. M. Janovský ze společenství Církve bez hranic.

A už se těšíme na další setkání žen - 14. února 2009. Přijďte mezi nás a přiveďte své známé.

Dana Opočenská

Návštěva bratří a sester z Muldy

Druhou neděli adventní jsem s maminkou přijížděla do našeho kostela ve Sládkově ulici a všimla jsem si velkého zaparkovaného autobusu. Až v tuto chvíli mě napadlo, že k nám mají přijet přátelé z Muldy.

Při příchodu do kostela mě mile překvapilo spatření tolika nových, pro mě neznámých tváří a hned mi bylo jasné, že velký autobus patří jim – přátelům z Muldy. Byl mezi nimi jejich bratr farář, který se s naším bratrem farářem podílel na bohoslužbách čtením bible, modlitbou i pozdravem od nich pro náš celý sbor. Někteří z nich byli hudebníci na dechové nástroje a zpěváci. Toto své hudební nadání nám předvedli samostatně a hlavně hráli a německy zpívali nám všem dobře známé vánoční písně - Jak vítati mám tebe, Z nebe přicházím samého, Ó ty

radostný čase vánoční, Ó křesťané všichni, které jsme zpívali i my česky s nimi společně. To, že jsem mohla zpívat (i když můj zpěv je velmi nedokonalý) radostné vánoční písně s nimi, bylo pro mě moc obohacující a potěšující, určitě i pro ostatní naše bratry a sestry.

Po skončení společných bohoslužeb se muzikanti přemístili ven pod podloubí našeho kostela a hlasitě hráli na své dechové nástroje, což muselo být slyšet do širokého okolí a velice zvláštní pro kolemjdoucí.

My ostatní – nemuzikanti jsme na přátelské naléhání sestry Rejchrtové přijali pozvání do prostor presbytery, kde se línula vůně kávy, čaje a bohatého občerstvení, na kterém se nejvíce podílela právě sestra Rejchrtová, sestra kurátorka, sestra Alinčová a samozřejmě další,

za což jim patří náš upřímný dík.

Návštěva bratří a sester z Muldy ve mně zanechala příjemné

a milé vzpomínky, a pokud to bude možné, neopomenu jejich další setkání s nimi.

Mirka Sršňová

Na 2. adventní neděli jsme v našem sboru v rámci bohoslužeb přivítali 35 účastníků zájezdu ze spřátelených sborů Mulda a Helbigsdorf. Br. farář Daniel Wüst již v úplném začátku družebních jednání přislíbil aktivní účast na našich bohoslužbách v adventu.

Po úvodu bohoslužeb br. farář pozdravil náš sbor a tlumočil pozdravy ze všech šesti jím spravovaných sborů. Mezi účastníky zájezdu byl farní smíšený pěvecký sbor a zejména šest hráčů na žesťové nástroje. Za jejich doprovodu jsme společně zpívali vybrané adventní a vánoční písně obsažené v jejich i v našich zpěvníkách. Po ukončení bohoslužeb zahráli hosté ještě venku před vchodem do kostela. Svým vystoupením přispěli k ozvláštění adventních bohoslužeb.

V presbyterně pak ještě poseděli při kávě, čaji a bohatém občerstvení, které připravily naše sestry. Jejich pobyt byl časově omezen, neboť již ve 14 hodin měli adventní bohoslužby ve vlastním sboru v Muldě. Loučili jsme se v radostném vědomí, že vyznáváme jednoho společného Pána, i když rozdílnými jazyky.

Willy Gröger

Jak jsem si „užívala“ varhany

Je neděle 1. června 2008 a v našem kostele mají zaznít varhany poprvé po generální opravě. A shodou náhod jsem to já, kdo k nim zasedá, aby doprovodil zpěv při bohoslužbách. „S básní a třesením“, ale také s notnou dávkou zvědavosti, co nové-

ho oprava přinesla. A pak to přichází!

Varhany – ten královský nástroj – se ozývají krásným zvukem a prostor je najednou plný hudby – jiné, mohutnější, majestátnější. Víím, že nehraji zvlášť dobře, hraji z úcty a vděčnosti k Pá-

nu Bohu, a to mi dodává odvahu a mým starým prstům potřebnou hbitost.

Po skončení bohoslužeb mi kdosi říká: „Vy jste si to ale užívala, že?“ A já musím přisvědčit. Ano, s pomocí Boží jsem si to opravdu užila a domů odcházím s hlavou

plnou „božských“ tónů. Přejí si, aby vám všem, kteří neděle co neděle zasedáte do kostelních lavic, abyste se na chvíli setkali s Pánem a jeho slovem a ještě dlouho zněly varhany alespoň tak jako mně v onen vzpomínaný den.

Hana Kábová

Vzácné chvíle s MUDr. Zdeňkem Susou

Již dlouho u nás ve sboru nebyl. O to více jsem se těšila a v mých vzpomínkách cestovaly myšlenky o té minulé návštěvě a jeho překrásném, poutavém a strhujícím vyprávění. Vždyť například jeho pěší cesty, především po Evropě, jak je vyprávěl, byly a jsou pro mě tak neskutečné a obdivuhodné. A pak přišel ten večer, večer po překrásně prožitém dni při ekumenickém setkání žen s paní PhDr. Roubíčkovou – psychologkou, jejíž laskavé rozmlouvání do našich duší mě tak velmi oslovilo.

Sobotní večer od 20 hodin, po svém příjezdu z celodenních přednášek na vysokých školách, se rozhodl br. MUDr. Susa věnovat nám, zájemcům ze sboru v Teplicích. Přišlo nás velmi málo – velká škoda pro všechny ty, kteří nepřišli – „jenom“ sedm. Možná proto byla tato večerní chvíle tak intenzivní. S porozuměním a vzájemným nasloucháním jsme slyšeli i hovořili o oblastech lékařské

etiky a přijímaném lékařském kodexu po ukončení VŠ studií, o právech pacientů a vlastně o všem, co se týče vztahů pacientů a lékařů. A protože br. Susa osobně spolutvořil skupinu odborníků, vytvářejících v současné době platnou listinu práv pacientů u nás v 90. letech minulého století, kdy byl kromě své práce lékaře-internisty také kurátorem Synodní rady naší ČCE, zasvěceně nám předkládal důvody a argumenty k rovnému jednání pacientů s lékaři při svých zdravotních problémech. Objasňoval právo na informace o provedených vyšetřeních i spolurozhodování o dalším postupu léčby každého z nás apod. Je toho velmi mnoho, co každý z nás s přibývajícím věkem a zdravotními problémy (celé široké vlastní i sborové rodiny), je nucen často řešit. Proto bylo povídání naplněné až po okraj! I o oblasti početí života dávno před narozením a o odpovědnosti každého za své činy pod úh-

lem biblického poselství a Božích přikázání v tomto ohledu, jsme zajímavě diskutovali. Velmi pozoruhodně nám br. Susa také přiblížil pohled různých křesťanských i nekřesťanských církví a společenství na tuto oblast vzniku nového lidského života.

Mluvili jsme společně se zájmem také naopak o oblasti spíše na okraji zájmu, o odcházení z pozemského života. O tom, co lékař a jeho poslání může a má pro člověka v tomto údobí udělat, jak i zde lze, mimo citlivé provázení, dnes již odborně pomoci od utrpení, tak i o zajištění důstojnosti každého jednotlivce.

Celá návštěva pak pokračovala nedělními bohoslužbami a kázáním hosta a dále dalším jeho vyprávěním nahoře v sále modlitebny i dole v presbyterně o léčení, o jeho cestách a prožitcích z těchto výprav, mnohdy na památná místa, která jsou opravdu nevšední, i o jeho nové knize (napsal jich však myslím

již přes 40), „Velká česká pivní kniha“. Ta je velmi zajímavým průvodcem po snad všech českých a moravských pivovarech s jejich historií i současností, jež valnou většinou autor také osobně navštívil. Skutečností je, že tato část vyprávění i s věnováním této publikace našemu teplickému sboru, zaujala především část přítomných, a to samozřejmě tu bratrskou, ovšem také s tím, že jim bylo lékařsky vysvětleno léčivé působení tohoto nápoje!

Růženka Jancyková

MINIKLUBÍČEK se má čile k světu

Z vystoupení miniklubička o 4. adventní neděli.

Miniklub je aktivita, jejíž počátky sahají asi do roku 1998. S nápadem přišla s. Dana Gaudynová, tč. v Církvi bratrské. Během tří let se podařilo navázat bližší vztahy s téměř dvaceti maminkami, z nichž mnohé pak zapsaly své děti do třídy s křes-

ťanskou výchovou („Broučci“). Miniklub se, i po vzniku křesťanské třídy, scházel ještě několik let.

Od počátku bylo jeho cílem připravovat cestu k Bohu (pro Boha), navazování vztahů s nekřesťany, vytváření příležitostí

pro svědectví víry, no a samozřejmě i to „obyčejné“ sdílení se a hraní si.

Současný Miniklubiček si klade cíle stejné. Také svým obsahem je velmi podobný (vlastně jsem byla s. Gaudynovou pro práci s dětmi vedena a vyučována): několik dětských písní, krátký taneček či hříčka, společné stolování při svačině, volná hra a rozhovor.

Miniklubiček za uplynulých šest měsíců navštívilo asi deset maminek a nejméně dvacet dětí. Průměrně se schází pět maminek se svými mrňousky. Obzvláště pěkné chvílky jsme prožili na farní zahradě, na prázdninové stezce odvahy, malém orientačním závodě a následném posezení na zahradě u s. Žaloudkové st.. Potěšili jsme se také vánočním Miniklubičkem - drobnými dárečky, výtečným

cukrovím, nebo tichou výpravou za světýlkem v modlitebně (prý je škoda, že tam nemáme „aspoň nákej kříž“).

A na závěr ještě poděkování br. farářů Opočenskému za přípravu „bezpečného“ hracího koutku v presbyterně před každým setkáním, za jeho milé a potřebné návštěvičky a za zahradní nábytek pro děti. Ráda bych poděkovala také s. Janě Zahradníkové za její pohotovost a ochotu odpovídat na nejrůznější otázky týkající se víry, evangelické církve apod. a za věrnou podporu, s. Kristině Mafioletti za sponzorské dary (hračky a CD přehrávač) a s. Dáše Dandové za přípravu občerstvení. Také děkuji každému z vás, kdo na naše čtvrtletní setkávání myslíte ve svých modlitbách.

Dáša Žaloudková

BIBLICKÁ ÚVAHA - Nouze z pasení

A pastýři byli v krajině té, ponocující a stráž noční držice nad svým stádem. A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvítila je. I báli se bázni velikou. Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se, nebo aj, zvěstují vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude na znamení: Naleznete nemluvíátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech. A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválicích Boha a řkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle. I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti lidé, totiž pastýři, řekli vespolek: Pojdme až do Betléma a vizme tu věc, jež se stala, o níž Pán oznámil nám (LK 2,8 – 10) Mrzí mě, kolikrát a opakovaně jsem o Vánocích urazil pastýře. Ne ve zlém, naopak, v docela dobré víře jsem jen chtěl pořá-

ně po evangelicku zdůraznit, že Vánoce nezačínají z naší lidské strany. To bychom pletli příchod Mesiáše a Mikuláše. Ten dává nebo kárá podle toho, co si kdo svrchováním či recitováním vyslouží. Vánoční anděl Páně ale zvoní na adrese neadresy jakýchsi bezdomovců, aniž by jakkoliv kádroval. Že zrovna tihleti nemají nejmenší šanci projít, v tom máme jasno všichni kolem. Jen toho z nebe to nějak nezajímá. Proto pastýřové do Vánoc patří, to by nemohlo netrknout ani natvrdlé. Zpětně se pastýřům omlouvám za tak zjednodušený pohled. Copak by se buranů dokázala zmocnit bázeň veliká? Tento obrázek jsem si ovšem nevymyslel jenom já. Myslím, že něco na ten způsob zaznělo z více kazatelen, a zvláště v éře dětských vánočních her mají tyto role – na rozdíl od andělů a Marii – největší úspěch. Trošku legrační tuláci bez domova, kteří toho školetu ani kostelu nikdy moc nedali a na které se

tudíž hledí dost skrz prsty – to se hraje samo! Zvláště s přejímkou té nádherné pointy, že právě takovým se nakonec dostává nejvyšší pozornosti, totiž té šůry. Je to vtipné, trefné. A srozumitelné. Radost ze Spasitele se týká i nejposlednějšího negramotného pastevece na zapadlé salaši!

Jenže jsme v Izraeli. A tam pastýři už z principu nemohli být vnímáni s takovým despektem. Vždyť od Ábela přes Abrahama, Jáкова, Davida – až po Hospodina to tam byl odjakživa samý pastýř. Takže jakápak ostuda, jakápak společenská periferie? Skoro ty betlémské hochy podezírám, jestli se na to řemeslo nedali tak trochu naschvál (fundamentalisticky), ze vzdoru (písmáckého), z jakéhosi vyznavačského protestantství. Jako by říkali: Nejsme jako oni (farizeové a zákoníci)! Což nemusí být problém, neboť na salaši se toho po večerech nejspíš moc nenastudovalo. No

ale co? Byl by snad študovaný Žid lepší Žid?

Nicméně – při vši té úctě – čeho tím vlastně dosáhli? Stálo jim to za to? Na pastvách betlémských se možná vyhnuli leccakému pokušení farizeů a zákoníků, ale dál? Co víc? Dřina, únava, trochu nuda a izolovanost. A -? (Ten způsob otázek a vzájemného zpochybňování zřejmě nepochází až z 20. století).

Tak takové spekulace mě letos napadají nad Lukášovými vánočními postavickami. Napomeňte mě, jestli si dovoluju příliš. Anebo na ně přistupte a vyhlížejme společně svou nouzi z pasení. Třeba nás to otevře tomu, který přichází. Ať už jsme vsadili na civilní interpretaci, liturgickou obnovu, práci v sociální oblasti či v živočišné výrobě (nemusí být všichni jen zákoníky, farizeji či faráři).

Pavel Dvořáček

Převzato z Českého bratra, ročník 84/2008, číslo 16

Mám radost z mladých muzikantů

„Na rozladěném nástroji se nedá hrát,“ říká skladatel Ilja Hurník, natož nehraje-li některá klávesa, dodávám. To však již dnes není náš problém. Opravené varhany v našem sboru se mohou rozezvučet v plné síle a kráse.

Ač nejsem „pravá“ varhanice, tento královský nástroj obdivuji. (Nejstarší varhany byly posta-

Mládež v Prostějově

Počátkem října loňského roku se konal v Prostějově tradiční sjezd nejen evangelické mládeže. Z našeho sboru se jej zúčastnilo sedm děvčat a hochů. Jak jsme se dozvěděli od Haničky Jirsákové, program byl i tentokrát bohatý a pestrý, takže se všechny dílčí akce prostě nedaly stihnout. Na Haničku velmi silně zapůsobily přednášky br. faráře Pechara, vloni na téma historie církve včetně souvislostí a podobenství. Líbilo se jí také představení o husitech, které účastníci zhlédli hned po příjezdu.

veny koncem 14. st.) Patří ke sborovému životu stejně jako kázání pana faráře, Písmo svaté... Varhanám dávám přednost před kytarami (ať mi mladí křesťané prominou). Kdysi zpívaná Tichá noc, doprovázena kytaristou, byla podle mne nutná „výjimka“, kytarový „záskok“. Varhany vedou člověka k rozjímání, zamyšlení, vzbuzují ústu a vedou člověka blíž k Bohu. (Pokud se něco při hraní nepovede, věřím, že mi Pán Bůh odpustí.)

A. Dvořák „Bože! „Bože! Píseň novou“

Které skladatele varhanní hudby je třeba vyzdvihnout?

Z období hudebního baroka J. S. Bacha – pilného a plodného skladatele (napsal přibližně 1200 skladeb), vynikajícího varhanika. Dále A. Dvořáka, člověka hluboce věřícího, autora Biblických písní. A Dvořák vybíral z Knihy žalmů, některé verše literárně upravil. Zdeněk Mahler o něm řekl: „V Dvořákově stvořil Bůh člověka, jak má být.“

Rozjímání s Bohem, pokoru, důvěru a radost, melodickou krásu a intenzitu citu nalézáme také v díle Petra Ebena, vzácného, skromného člověka, kterého jsem měla možnost poznat na FF UK v Praze (Před několika lety mě „potrápil“ u zkoušky z rozboru skladeb.)

Často, právě u varhan, si vzpomenu na milé zpěváky, zpěvačky pěveckého sboru naší církve. Mnozí už nejsou mezi námi. (O nich snad někdy příště).

Mohlo by se zdát, že toho bylo řečeno až dost. Nesmím však zapomenout ještě na jedno vystoupení.

14.12.2008 obohatili studenti, žáci ZUŠ Dubí, pan dirigent Jan Valta svým adventním „muzicírováním“ naší bohoslužbu. Zazněly vánoční písně, renesanční a barokní skladby. Nejznámější byly: Bachův Air, Purcellovy Intrády, Nebeští kavalérové Adama Michny z Otradovic... Poděkování patří všem účinkujícím, dále pak pí uč. Cimplové, pí řed. Valtové.

Co více dodat?

Mám radost z mladých, talentovaných dětí, muzikantů, varhaníků, Božích dětí ve sboru. Jsou pokračovateli tradic, jsou to ti, kteří se rozhodli pro Ježíše.

Mgr. Alena Hyťhová

Bůh vám to oplatí

Skončil rok 2008, který byl pro náš sbor výjimečný. Po delší době jsme se rozhodli nechat opravit naše varhany. Někteří z nás měli obavy, jak to zvládneme finančně, protože nejsme sbor zrovna dost bohatý. Přiznám se, že i já jsem patřila mezi ně. Ale to jsem podcenila naše obětavé členy. Oprava varhan stála 207 417 korun. Celou částku se nám podařilo našetřit. Polovinou nám vypomohli sponzoři a naše synodní orgány. A druhou polovinou jste se podíleli vy, naši obětaví členové. Bůh vám to oplatí.

**Jaroslava Žaloudková,
pokladní sboru**

Co nám říká Desatero přikázání

Text: Ex 20,2-7

Ráda bych obrátila pozornost k textu, který asi dobře známe – už od dětství, z vyučování náboženství, určitě z přípravy ke konfirmaci. Tradičně mnoho generací tyto texty memorovalo. V dnešní době, po dlouholetém porušení náboženské výuky, došlo všeobecně k potlačení i těchto znalostí.

Ve světě kolem nás se děje mnohé, co se nám nelíbí, co nás znejistňuje, někdy i děsí – nejde o proměny podnebí, dovídáme se o mnohém utrpení, o válkách, pohoršují nás vztahy mezi lidmi. Leckdy zaslechneme slova smutku nad tím, že za zkaženost společnosti může neznalost Desatera. Ale už se nedobíráme kořenů té neznalosti či nerespektování Desatera. Nejsou to je tzv. bezvěrci, kdo se nepídí po souvislostech, odkud se Desatero vzalo. Vysvětlení najdeme v bibli. Desatero je soubor pravidel, která dostal Izrael – Bůh je vzkázal po Mojžíšovi jako směrnicí pro nový život.

Zastavme se dnes u textu, který cituji z Kralické bible, s důrazem na první tři přikázání.

1/ JÁ JSEM HOSPODIN, Bůh tvůj. To se nám Hospodin představuje. On je absolutním pánem. Jak často tohle svou životní praxí nectíme! Kolik jiných (a ne sošek) upřednostňujeme! Někdo se pokouší zmocnit Božího postavení, připadá sám sobě nejdůležitější, chce měnit režii života svého i jiných.

2/ NEBUDEŠ MÍT BOHŮ JINÝCH přede mnou. To je výrazné vymezení pro náš osobní vztah s Pánem Bohem. Nejde o uplácení nějakých bůžků z hlíny. Od respektování jediného Pána nás odvádí množství jiných zájmů, někdy jsou to zájmy společenské a příbuzenské (připomenu jen příklad často ochotného opouštění církevního společenství prý „v zájmu dětí“, jejich vzdělání a uplatnění ve společnosti vůči Bohu nenávistné), jindy zalíbení ve věcech materiálních. Takovými cestami se vzdalujeme od Hos-

podina a nedodržujeme přísná pravidla pro náš vztah s Bohem. On je silný, horlivý (žárlivý), slibuje trest až do třetího pokolení těm, kdo Ho nectí, ale zaslibuje milosrdenství těm, kdo Ho milují a ostříhají Jeho přikázání.

3/ NEVEZMEŠ JMÉNA HOSPODINA NADARMO. To je oznámení, nikoli námět ke smlouvání. V dětství jsme bývali varováni před klením. Ale ono se dá brát jméno Boží nadarmo, tj. zneužívat, i v pobožných projevech, přichází to i v modlitbách, pokud jsou vysloveny jen hlasem a nejsou důvěrným upřímným oslovením Pána Boha, nebo se podobají „objednávce“ všemohoucí síly pro uskutečnění vlastních plánů a tužeb. Tu čteme důrazné varování: ...nenechá bez pomsty toho, kdo by bral jméno Jeho nadarmo.

V novozákonním shrnutí Zákona (=Desatera) čteme požadavek „milovati budeš Pána Boha z celého srdce a ze vši

mysli své“. To je požadavek absolutní lásky k Bohu, ostatní pak z toho vztahu vyplyne. Máme-li porozumět, kdo je kdo, co od nás Bůh chce a může-li být s námi spokojen, musíme se obracet k bibli. Písmo je veliký dar, kterého si musíme vážit. Musíme v Bibli číst, nejen si ji vystavovat v knihovně.

Platí pozvání: „Ptejte se na Písma!“ A stejně platí Ježíšovo: „Hleďte nejprve království Božího...“ (Mat 6,33)

Modlitba: Pane Bože, žijeme v rozvráceném světě, kde jen nejistě hledáme své místo. V touze po spravedlnosti však všelijak klopýtáme cestou životem. Prosíme, ujmí se nás, veď nás pevně, nedovol nám podlehnout pokušení pýchy, nedej nám zapomínat, že Ty jsi Pánem, nenech nás zabloudit. Děkujeme Ti za životy své i mnohých, které jsi nám světil, děkujeme za Tvou nekonečnou trpělivost s našimi slabostmi. Prosíme, odpusť nám všechny naše viny a zůstaň s námi. Amen. (ms)

Malá vánoční opereta

Byla jedním slovem skvělá. Všech 28 účinkujících včetně muzikantů odvedlo pod taktovkou Romana Gaudyna za významného přispění jeho manželky Dany výbornou

práci. Nejen za ni, ale také za účast v celoroční nedělní škole a v pravidelných setkáních mládeže našli kluci a děvčata pod vánočním stromem dárky od našeho sboru.

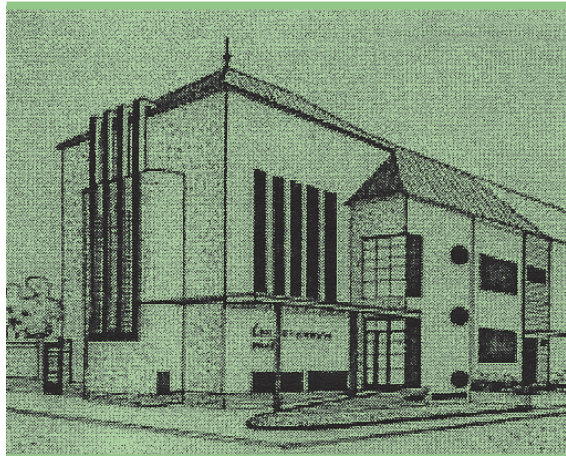
Z dopisu bratra B. Pixy

...“Před odstěhováním do hospicu jsem se modlil za to, aby mi Pán Bůh zde dal nějakého věřícího. Dal mi jich víc, než jsem očekával. Členové Českobratrské církve mě vozí do shromáždění. Jednou jsem zkusil tuto cestu vykonat pěšky. Jedna cesta trvala 30 minut a zvládl jsem ji bez problémů, což svědčí o mé dobré fyzické kondici. Při pomyšlení, že bych se ještě mohl vrátit do normálního života, si zároveň uvědomuji, že dnešní zdravotní stav se může zítra změnit. Převážnou část peněz získaných za prodej bytu jsem s lehkým srdcem rozdál. Rovněž bez lítosti jsem rozdál věci, které zde nepotřebuji. Poznávám, jak málo toho člověku stačí ke spokojenému životu. Snažím se navštěvovat některé ležící pacienty, ale ne všichni si návštěvu přejí. S lítostí konstatuji, že jsem po většinu uplynulého života hodně pracoval a málo se modlil. Nyní se snažím, aby tomu bylo jinak. Věřím v účinnost a tedy i nutnost modliteb. Každý den života přijímám jako příležitost k tomu, abych alespoň částečně napravil to, co jsem pokazil. Mnohé již napravit nelze, a tak prosím, aby to Pán Ježíš přikryl svým odpuštěním.“

Přijďte mezi nás

Srdečně zveme vás všechny, přijďte společně s námi hledat lásku a moudrost Božího slova.

Zveme vás k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích ve Sládkově ulici 2006/16.

POZVÁNKY NA AKCE

Sobota 14. února 2009

10. ekumenické setkání žen s hostem

Ladislavem Heriánem,

začátek v 9.30 hodin v presbyterně sboru.

Odpoledne bohoslužba pro rodiny v modlitebně.

Neděle 15. března 2009

Výroční sborové shromáždění

Začátek v 9.30 hodin

PRAVIDELNÁ SHROMÁŽDĚNÍ

středa 16.00 hodin	biblická hodina
čtvrtek 9.30 hodin	miniklub maminek a dětí
pátek 15.00 hodin	děti
16.30 hodin	mládež
19.00 hodin	setkání střední generace dle dohody
neděle 9.30 hodin	bohoslužba
10.00 hodin	nedělní škola

*po bohoslužbě neformální posezení
v presbyterně při kávě a čaji*

**Tel. : 417 539 169,
mobil br. farář Jan Opočenský 604 339 518
č.ú. 1060124309/0800**

Pastorační služba v teplické nemocnici

Hlavní sestra Soňa Brabcová

Neocenitelnou službu, totiž pastorační, mohou od závěru loňského roku využívat pacienti teplické nemocnice. Určena je ale také

zdravotníkům, především sestřám, pro které je často těžké unést svoji náročnou profesi psychicky. S nápadem na zřízení tohoto potřebného pomocníka přišla na základě vlastní rodinné zkušenosti hlavní sestra Soňa Brabcová. Pro myšlenku získala vedení nemocnice a hlavně maximální pochopení ekumenické rady církve v regionu. Ta nabídla nejen zkušené duchovní – kaplany pro službu u pacientů, ale také projekty pro zdravotnický personál.

Čtyři kaplani se v současné době střídají v pastorační službě prakticky nepřetržitě. Ve všední dny dopoledne a odpoledne jsou v nemocnici fyzicky přítomni, od pátku do neděle jsou k dispozici na telefonické zavolání. Jedním z oněch čtyř kaplanů je i náš bratr farář Jan Opočenský, kterému tak přibyla další činnost. Na hodnocení tohoto projektu je ještě příliš brzo, každopádně je to důležitý posun ve vnímání duchov-

Našemu br. faráři sluší i bílý lékařský plášť.

ní sféry pro veřejnost, neboť „Každý si nese své břímě, ale nikdo s ním nemusí zůstat zcela sám“.

(Ir)